

LBRIS

We know
books

SAKI KAWASHIRO

**RETETE PENTRU
INIMI FRÂNTE**

Traducere din limba japoneză și note
IOLANDA PRODAN

LITERA
București

MULȚUMIRI

Această carte a prins viață datorită nenumăratelor interviuri pline de suflet și generozității celor care au împărtășit nu doar poveștile, ci și rețetele lor – fiecare dintre ele o bucățică comestibilă dintr-o iubire trăită cândva.

Mulțumiri speciale membrilor neoficiali ai Comitetului funerar pentru rețeta preferată a fostului iubit – știți voi cine sunteți. Vă mulțumesc că ați șoptit secrete la o cafea, că ați răscolit prin vechi cărți de bucate și că ați râs (sau plâns) pe parcurs. Poveștile voastre au hrănit acest roman în toate sensurile cuvântului.

CUPRINS

1. Curry de pui cu sos de unt – rețeta preferată a fostului meu iubit.....	5
2. Hamburger cu brânză, pentru inimile frânte.....	47
3. Salată de cartofi pentru ziua în care vrei să fii o fată rea.....	78
4. Rețeta secretă de onigiri a bătrânei Matsuko.....	112
5. Chec cu morcovi pentru prietena mea.....	147
6. Rețetă de ciocolată – ce contează mai mult pentru tine: eu sau cariera?.....	203
7. Pizza în formă de stea pentru un viitor de succes ...	244
8. Rețeta de osechi a unei femei fatale.....	290
Mulțumiri.....	334

Moto kare gohan maisō iinkai

Saki Kawashiro

Copyright © 2023 Saki Kawashiro

Translation rights arranged with Sunmark Publishing, Inc.,
through Gudovitz & Company Literary Agency, New York, USA
in cooperation with Simona Kessler & Associates Agency

Editura Litera

tel.: 0374826635; 0213196390; 0314251619

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Rețete pentru inimi frânte

Saki Kawashiro

Copyright © 2025 Grup Media Litera

pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mona Apa

Corector: Cătălina Călinescu

Copertă: Bell Studio

Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KAWASHIRO, SAKI

Rețete pentru inimi frânte / Saki Kawashiro;

trad. din lb. japoneză și note: Iolanda Prodan. –

București: Litera, 2025

ISBN 978-355-501-0

I. Prodan, Iolanda (trad.; note)

821.521

1

CURRY DE PUI CU ȘOS DE UNT – REȚETA PREFERATĂ A FOSTULUI MEU IUBIT

Cât de idiot poți să fii să te desparți de o femeie într-un motel? Pe bune, chiar nu a găsit un loc mai bun? Trântită pe un pat într-o cameră de motel din Shibuya¹, mă stăpâneam cu greu să nu izbucnesc în plâns și să nu urlu de furie.

Sinceră să fiu, voiam să jelesc din toți rărunchii, să mă tânguiesc la nesfârșit, dar mă țineam tare, înfigându-mi cu putere dinții în buze. Era ultimul meu act de orgoliu.

Motivul? Numitul Takanashi Kyōhei, mizerabilul care mă părăsise ceva mai devreme, dormea buștean lângă mine. Între noi era un spațiu îndeajuns de mare cât să încapă un al treilea personaj. Ba nu, stai puțin: și dacă era treaz? Era întors cu spatele la mine și nu îi vedeam fața. „Plângi pentru mine? Atât de mult mă

¹ Sector din centrul capitalei Tōkyō

iubești?“ Scuze, dar nici moartă nu voiam să-l fac să creadă așa ceva.

Fără să mă dau jos din pat, am întins mâna și am tras telefonul mai aproape de mine, prinzându-l de cablu – îl puseseam la încărcat lângă pernă –, ca să mă uit cât e ceasul. Au! Lumina ecranului albastru m-a străfulgerat drept în ochi, care mă usturau de la atâta plâns. Era deja două dimineața. Trecuse o jumătate de oră de când stăteam în pat, dar nu îmi era somn deloc. În schimb, lacrimile îmi țâșneau din ochi neconținut, și mucii nu se mai opreau.

M-am chinuit să pun telefonul la loc pe noptieră, încetișor ca să nu-l trezesc pe Kyōhei, și brusc am simțit cu vârful degetelor un pătrat mic de plastic: un prezervativ nefolosit. Aha, deci își propusese să o facă cu mine. Se pregătise ca la carte. Indiscutabil, încă aveam o șansă să o facem. Rectific: *Avuseserăm, dar...*

Și cum îmi iroseam timpul cu felurite presupuneri, m-a cuprins un sentiment imposibil de descris – frustrare? rușine? habar nu aveam nici eu –, o emoție ce creștea și tot creștea, până când mi-au dat din nou lacrimile. Nu e ca și cum ardeam de nerăbdare să o facem. Eu voiam de fapt să... Voiam doar să...

Aveam de gând să mă mărit cu el. Nu concepeam să fiu soția altui bărbat. Patru ani de iubire dispăruseră incredibil de abrupt și de umilitor, împrăștiati într-un pat imens dintr-un motel.

Stai puțin: cine a spus că trebuie să suferi când ești părăsită de iubit?

Hmm, mirosea a condimente.

Apropo de condimente: mi-am amintit că odată i-am gătit lui Kyōhei curry de pui cu sos de unt. A mâncat trei boluri! De bucurie, am numit rețeta „curry à la Kyōhei“. Ah, dar acum nu mai aveam pentru cine să gătesc...

–Curry?! am strigat și am deschis brusc ochii.

Simțeam ceva moale sub fund – a, da, oi fi adormit pe canapea. Privirea mi-a căzut pe o măsuță de lemn.

–Au! Mă doare rău...

Îmi simțeam capul greu ca o ghiulea de plumb și îmi zvâcnea de parcă l-ar fi zdrobit cineva într-un mojar de piatră. Vederea mi-era încețoșată. Mi-am atins pleoapele și rimelul uscat a căzut în bucăți de pe gene.

La naiba!... Unde eram?

Un loc necunoscut. O cafenea, poate? Un ceas vechi cu cuc, un televizor mic. O vitrină în care erau aranjate frumos cești și farfurioare de cafea, cărți, globuri de sticlă cu zăpadă artificială și felurite antichități. În aer plutea un miros ciudat, un amestec de praf stătut, specific clădirilor vechi, și aroma înțepătoare a condimentelor.

Am cercetat localul cu privirea: în afară de mine, mai era doar un client. În dreptul tejghelei se aflau patru taburete înalte, iar în sală erau opt locuri, la o masă cu canapea plușată. Pe scurt, un local micuț.

–O, te-ai trezit, am auzit glasul limpede al unui bărbat, în spatele meu.

M-am ridicat în capul oaselor, sprijinindu-mă într-o mână, cu capul bubuindu-mi de durere.

–Mă scuzați, dar nu îmi mai amintesc nimic, și... Doamne, cât de chipeș ești! La naiba, mi-a scăpat!

Nas perfect drept, ca și când ar fi fost trasat cu eche-
rul, ochi mari, cu pleoape duble. Chip perfect pro-
porționat, nici rotund, nici oval. Era un bărbat de
o frumusețe răvășitoare, chintesența tuturor bărbaților
chipeși din lume. Și puloverul bleumarin se potrivea
demențial cu tenul alb ca spuma laptelui.

–Ha, ha, ha! Așa ai strigat și puțin mai devreme. Ai
spus în gura mare că sunt chipeș!

–Ha? Cine, eu?

–Aham. E clar, nu-ți amintești nimic.

Zău că nu îmi aminteam nimic. A, ba da, îmi amin-
team că am ieșit din hotel dimineață, pe la opt, și m-am
despărțit de Kyōhei... Așa... Când am vrut să urc în
tren, m-am deprimat brusc: în jur erau prea multe cu-
pluri de îndrăgostiți fericiți. M-am răsucit pe călcâie,
și dusă am fost. Îmi luasem o zi liberă ca să mă întâl-
nesc cu Kyōhei, așa că nu avea rost să mă întorc acasă,
unde nu-mi rămânea nimic de făcut. De aceea, am ho-
tărât pe loc să mă îmbăt până uit de mine. Am intrat
într-o izakaya¹ și am băut pe nerăsuflăte un pahar de
shōchū²... Și aici s-a rupt filmul.

Am tresărit și, panicată, am scos telefonul din bu-
zunar.

–Ha? Nu pot să cred! S-a spart!

–Exact aceeași reacție ai avut-o și mai devreme.

La soare mă puteam uita, dar la el ba. Zâmbetul
reconfortant și orbitor al tânărului din fața mea îmi
sfredelea mintea tulbure, mustind de alcool.

¹ Bar mic și îngust, cu câteva locuri, în care se servesc în spe-
cial băuturi și gustări tradiționale

² Băutură distilată din orez, orz, cartofi dulci etc., cu o con-
centrație de alcool de 25%

Cu un surâs atât de seducător, puteam să jur că dacă
s-ar fi născut în alte timpuri, ar fi fost o legendă. I s-ar
fi spus „comoara ascunsă a Orientului“, și chipul lui
ar fi fost înfățișat în fresce murale.

Bat cu degetele în ecranul spart al telefonului. Slavă
cerului, încă mai merge! Cât e ceasul? A, da, douăspre-
zece. Ce?! Douăsprezece?

Fir-ar să fie! Am fost inconștientă prea mult timp.

–Scuze, unde sunt acum?

–La Sangenjaya¹.

–Sa... ce? Sangenjaya?!

Am sărit în picioare ca un arc și am țâșnit pe ușă
afară. Nu se poate. Excluz!

–Hei, domnișoară, unde fugi?

Zona îmi era complet necunoscută. Privirea mi s-a
oprit pe o reclamă lipită pe un stâlp electric – sectorul
Setagaya, Taishidō.

Pe bune? Adică am mers pe jos din Shibuya până
în Sangenjaya?!

Nici nu era de mirare că tălpile îmi zvâcneau de du-
rere. Și, uitându-mă mai bine la mine, am constatat
că arătam înfiorător: pe rochie aveam o pată de sos
de soia – să fi fost o linguriță, nu mai mult –, dresu-
rile aveau fire trase de pe coapse până la degete, iar
pe un genunchi julit aveam un plasture cu Hello Kitty
(bineînțeles că nu îmi aminteam de el).

Tocurile pantofilor pentru care mă ușurasem de
fix 39 800 de yen, cumpărați special pentru întâlnire,
erau scâlciate.

¹ Cartier din sectorul Setagaya din Tōkyō, cu numeroase
cafenele, baruri și restaurante

În fine, să trecem peste aceste detalii. „De ce naiba am intrat aici?“, m-am întreat, întorcând capul din nou către local: Cafeneaua Amayadori, adică „La adăpost de ploaie“, așa se numea micul local, însă exteriorul arăta jalnic. Era genul de casă în paragină cu un acoperiș prin care plouă dacă sunt averse. Ideogramele de pe copertina solară abia se mai vedeau și cu greu puteau fi citite, iar ușa și treptele erau decolorate de soare. Pereții scorojiți îmi aminteau vag de pielea plină de pete a străbunicului meu de la țară, din Kagoshima¹. Pe panoul stradal pliabil din fața cafenelei, o tablă neagră mică, scria cu cretă „Cel mai popular meniu la prânz: curry, 1 000 de yeni!“ Aha, de aia mirosea înțepător a condimente.

–Ai dat buzna țipând „Ăsta e singurul local în care pot să intru!“, mi-a explicat frumușelul de adinea-uri, ieșind pe ușa cafenelei. Erai binedispusă. „Hei, frumușelule. Adu o bere aici, la fata, te rog.“ După o gură de bere, te-ai înmuiat ca o cârpă și ai adormit buștean. Mi-am zis că mai bine te las să dormi aici, că oricum nu mă dau afară clienții. Mi-a fost milă să te trezesc și te-am lăsat să dormi.

–Scu... Scu... Scuze.

Am făcut-o lată! M-am îmbătat și am confundat cafeneaua cu o izakaya.

—Îmi pare rău. Îmi pare sincer rău. Îhh... Îmi vine să vomit...

–Aoleu, stai pe loc, nu mai da din cap. Nu vrei să te odihnești puțin?

¹ Oraș situat în extremitatea sudică a insulei Kyūshū, la circa 1 300 km de capitala Tōkyō

E drept că în mod normal aș fi făcut un puseu de tensiune să fiu tratată cu amabilitate de un bărbat atât de chipeș, un veritabil tezaur național în carne și oase, însă în halul în care arătam, bunătatea lui scotea și mai rău în evidență starea jalnică în care mă aflam. Atunci am înțeles sensul expresiei „a intra în pământ de rușine“.

–Ar trebui să mănânci ceva. Așteaptă un moment. Îți pregătesc ceva de îndată.

–Scuze pentru deranj.

Amamiya Iori – așa mi-a spus frumușelul că îl cheamă. Se pare că era managerul cafenelei. La naiba! Cu cât se risipesc mai mult aburii alcoolului și mă trezesc din mahmureală, cu atât mă îngrozește perspectiva de a fi ruinat atmosfera liniștită și calmă a micuței cafenele. Simțindu-mă vinovată, am făcut o plecăciune adâncă în minte, cerându-mi iertare clientului care ședea la capătul barului.

Era un tip solid, cu capul ras și ochelari. Judecând după hainele de pe el – purta samue¹ –, am presupus că e călugăr. Oare chiar era? Citea o carte, în timp ce mânca curry și bea sifon, în care plutea o bilă de înghețată (ce combinație o mai fi și asta?).

Un pahar cu apă, și starea de greață a dispărut. Cuburile de gheață se topeau, mângâindu-mi plăcut gâtulejul.

–Haaa...

¹ Pantaloni largi și bluză cu mâneci largi, lungi până la coate, din bumbac bleumarin. Veșmintele sunt purtate de călugării budiști novici, care fac curățenie în temple și muncesc în grădinile acestora.

Apropo de apă... O fi băut Kyōhei apă după ce a ajuns acasă? Băiatul ăsta habar nu avea cum să se hidrateze. Dacă nu mă țineam de capul lui, nu puneam o picătură de apă în gură toată ziua. Nu-i nimic, avea să se descurce și fără mine. După un set de analize medicale care i-au ieșit prost, i-am făcut un abonament să primească acasă apă minerală naturală Contrex. Abonamentul era încă activ, așadar Kyōhei avea să fie aranjat o perioadă. Și totuși, n-ar fi fost mai bine să îl sun și să-i spun să bea niște apă? Doar așa, ca să mă asigur că bea suficientă...

Am scos telefonul și, ca un făcut, tocmai în acel moment, am primit un mesaj. Era de la Kyōhei.

Am sărit ca arsă de pe scaun, în ritm cu vibrațiile telefonului.

–A... Scu... Scuze, am bâiguit, simțind privirea călugărului de la capătul barului.

M-am așezat repede la loc, am inspirat adânc și am deschis mesajul: „Mi-am strâns lucrurile. Le expediez mai târziu. Ți-aș fi recunoscător dacă ai anula abonamentul la Contrex, unde m-ai înregistrat cu numele de Momo“.

Mesajul sec se termina cu un ursuleț cu capul plecat și de pe fruntea căruia țâșneau broboane de sudoare. Era un sticker al aplicației de mesagerie LINE.

–Ce e cu stickerul ăsta?

Nu-mi venea să cred. Era genul care nu folosea niciodată stickere când scria mesaje pe LINE. În patru ani de relație, făcuserăm schimb de mii mesaje. Eu eram expertă în ultimele tendințe de pe LINE. El, în schimb, nu folosea decât semnul exclamării. Când i-am propus să cumpărăm niște stickere potrivite pentru cupluri, m-a refuzat categoric, zicând că se simte penibil. „Așa e. Nu mai am nici un drept să-mi fac griji pentru

sănătatea lui.“ Eram conștientă de lucrul ăsta. Și totuși, când vorbiserăm noi despre despărțire? Nu trecuse nici o zi. Corect? Pierdusem și ultimul tren, și dormiserăm în același pat, iar dimineață ne spusese rădăd adio. Mai concret, ne despărțiserăm abia cu câteva momente în urmă.

Chiar atât de disperat era să scape de mine?

Chiar atât de mult mă ura, de și-a strâns lucrurile imediat cum ne-am despărțit?

Nu a șovăit nici o clipă când arunca lucrurile în cutiile de carton? Chiar nu voia să se răzgândească și să ne împăcăm?

Stickerul cu ursulețul care stătea cu capul plecat, spăsit, era dovada clară că nu se va răzgândi. Lacrimile ce încetaseră să-mi curgă când mi se rupsesse filmul de la băutura începeau acum să mi se prelingă din nou pe obraji.

–Off...

Rațional vorbind, știam că nu schimb nimic dacă plâng, însă nu mă puteam controla. Era ca și cum frânele cu care îmi opream emoțiile nu mai funcționau. La naiba! Îl vedeam pe Kyōhei în orice: în ceștile de cafea, în plăcuța de pe ușa toaletei, în plantele din ghiveci puse afară, pe pervazul ferestrei. Toate îmi aminteau de el. Chiar și cele mai stranii lucruri mă legau de amintirile cu el.

La naiba, trebuia să mă abțin. Dacă mă îmbătam iar, aveam să cad pe jos, să încep să jelesc, și toți aveau să se uite la mine ca la o nebună. I-am pricinuit destule neazuri patronului frumușel. De-ajuns.

Ca să-mi înfrânez lacrimile, am deschis larg ochii, dar când clipeam, lacrimile cădeau șiroaie pe obraji, ca picăturile de ploaie de pe ștergătoarele de parbriz.

Soluția? Să deschid ochii și mai mult și să aștept să mi se usuce lacrimile!

–Aaa...

Privirea mea a întâlnit-o pe cea a călugărului. Nu știu dacă aveam ochii tulburi, fantomatici, însă cert e că ascetul, îngrozit, a scăpat cartea din mână când m-a văzut. Buf!

–Îmi cer scuze. Probabil arăt oribil...

–Ha? a făcut călugărul, șocat.

–M-am îmbătat într-un local în care nu am fost niciodată, am făcut o scenă de toată frumusețea, iar acum m-a bușit plânsul. Știu, sunt o femeie ciudată...

–Stați puțin... Nu am spus așa ceva.

–Nici nu e nevoie. Dintotdeauna am fost așa. Mă aprind repede și precipit lucrurile... Iubitul meu se înfurie deseori pe mine. De aia oamenii îmi spun că sunt o femeie prea sufocantă. Ce părere aveți?

–Pe mine mă întrebați? Mai degrabă v-aș întreba de ce v-ați așezat lângă mine.

După ce ridicasem cartea de pe podea, mă așezasem într-adevăr pe taburețul înalt, de lângă călugăr.

–Lăsați-mă să vă povestesc: mă scotea în fiecare săptămână la restaurante de fițe, îmi scria în fiecare zi pe LINE, îmi spunea mereu că sunt frumoasă și că mă iubește. Dar de la un timp nu-mi mai spunea nimic... La început, am crezut că e frânt de oboseală din cauza jobului. E agent de vânzări și are o normă de îndeplinit. Tocmai de aceea, am vrut să îi fac viața mai ușoară. Îi lăsam mereu mâncare gătită în frigider, îl surprindeam cu meniuri speciale în zilele de lucru, îi spuneam o dată pe zi cel puțin trei calități pe care le are, pe scurt, mă străduiam să-i fie bine, dar eforturile mele mai mult l-au enervat decât i-au făcut bine.

–Ăăă... Mă scuzați, nu cumva încă sunteți amețită? Fir-ar să fie! Ce să fac? Vorbeam cu patos, și iar îmi dădeau lacrimile. Nu m-am lăsat și am continuat să vorbesc, ștergându-mi colțurile ochilor cu un șervețel.

–Of... Adică tot ce am făcut până acum pentru el a fost o povară? Să înțeleg că acum e scârbit de mine?

–Habar nu am, a răspuns călugărul. Hei, Amamiya-san? Domnișoara asta e puțin cam... Amamiya-san?

„Nu m-am trezit de-a binelea“, mi-am spus, și am scos punga șic de la Agnès B., pe care o pusesem lângă geantă. Tipul din fața mea arăta sută la sută ca un călugăr, și în prezența lui mă simțeam în siguranță, așa că voiam să-mi vărs amarul ce mă sufoca. Recunosc, senzația era stranie.

–Priviți, vă rog, i-am spus, scoțând o cutie ambalată din pungă.

–Uau...

–Știți ce e ăsta? Un set de ceasuri-perechi, pentru cupluri. Le-am cumpărat pentru ziua de naștere a lui Kyōhei. Vi se par și astea „sufocante“? Am dat 67 000 de yeni pe setul ăsta. Vi se pare că am ridicat ștacheta prea sus? Sinceră să fiu, la început m-am gândit să fac o nebunie, să cumpăr două ceasuri de marcă, gen Cartier, dar apoi mi-am dat seama că sunt prea scumpe și că o să-l fac să se simtă prost. M-am hotărât greu să le cumpăr și pe astea. Când ești împreună cu cineva de patru ani, e normal să faci un cadou mai scump, nu? Vi se pare că am greșit? Ce credeți că ar spune Buddha?

–Mă îndoiesc că Buddha ar dăruii un set de ceasuri...

–Mhm... Dacă nici Buddha nu știe ce să facă în așa situație, atunci noi, oamenii, habar nu avem...